

gjort ett godt Kyr. Horas sammanfattat på Jakt,
kan här ingens samvete förebräas, innan sam-
vetet bli väckt. Men när passionen inte kan
tillfreds ställas, till ex. kärlek, då uppkommer
sorg, ledsnad, miss belåtnhet. lifvet blir tungt
och tråkigt. Nu inre här lagen, eller den lifvade
Rättens påverkan ett kindes på de nödiga passio-
nerna, tillfreds ställande, och detta väcker lika
när. Således uppkommer sorg af afsnuden
kärlek. Men kommer katet ännu dentill,
sömn i svartjuka, då blir plagan
därpå. Så här hålles det sig afuerv med
vårkellu. Det är redan visat, att passio-
nen väcker tillfreds ställe, på samvetet
samt fräns de med, men kommer sam-
vetet förebräas eller Gud vrede
änner dentill, då uppkommer samvets
qual, och hjerte ångest.

§ 40. Om moraliska passioner, eller det väck-
ta samvetet kan inte undertrycka de
nödiga passionerna, eller tillit till gåna dem
ty den ständiga Rättens påverkan föregår, som
fort af lifsvandens glädde och sorg, samt
kärn: hjertet, och upprättas sig i
viljan samt enda begärelse, samt i för-
ståndet samt enda tanke, hvilka den
vårkte väcker som smärta, om man kan
tillförlit af viljan, negativ frihet inte
tillfreds ställe den, och axons viljan
activa frihet afse på den. Men strid-
den emellan den moraliska och om-

naturliska passionerna uppväcker en visstänning och
stötning i hjertans organ, samt med detta
hjerte ångest, derföre jagar sträffelsen: Sjön-
den fick tillfälle af budandet, och drag mig.
Om försakade samvets qual och hjerte
ångest. § 41. Sjonden på det kan skulle
synas vara synd, kallas med det godt
starkt dets: misstänkt det naturliga
tillståndet syntes inte vara synd, det kan
upställes var synd. För äro budandet
kan, D. u. i. före väckelsen, kände inte strä-
ffelsen, ett det var synd att begära: och på
vid de syndiga begärens inte kände syndi-
ga, på kände den här påverkan ännu min-
re kenne syndig. Hållt den smörande
passionens kraft kenne i medvetandet.
Utän vreden, samt afuerv den naturliga
människan kenne, och afseffetens hos
de andra passionerna merendel på sin
gode på den naturliga människan: kan
kenne inte Egoism, ambition och
Egoism: de på kenne på honga.
§ 42. Men på det att synden skulle
synas vara synd, på det att människan
skulle på ett kenne medvetande af
sin förderfylle natur, och inte på
samt os blindhet till affunder, mö-
te lagen uppväcka all begärelse, och detta
var visstligen någonting godt, att lagen
eller den moraliska passionerna uppväcker

de omoraliska passionerna, ty den igenom kan
man att klämma deras vederbyggelighet, och djup
vulner förfärliga makt, det underliga hatet, som
tillförene uppenbarade sig uti Apsattelens med
vetande som en helig pligt, att utsträta det Jesu
Nagarensiska kätthand partiet, uppenbarade
sig uti hans medvetande efter väckelsen,
såsom en grofelig synd, hvilken ännu efter
betraktningen var. Men en tung börd på hans
sinnveter. Hade också lagom, väckelsen, eller
den moraliska passionen tillkommit, skulle
han hafva varit som en blind vacker till Guds
vetet, uten att veta af sin grofliga synd.
733. Nu var lagom Naganting godt, om
den den uppenbarade för honom det grof-
liga, det afstygande: som, handlings, men
just: anledning af detta gada, var både
synden skärre, d. v. s. Enemättfärdigheten,
som hans i verkställt genom lagom, var
både förtrifflig, den var både samvets,
qual och förtrifflig. Kinté angest, på
det att synden skulle vara afvermaten
försig genom budordet, d. v. s. synden
eller de omoraliska passionerna, skulle
genom budordet blifva på försäkrad,
så afstygande, så vederbyggelig, genom
jämförelse med budordet, att han skulle
le make dären ut. Hållit, sinas,
och blifva försäkrad inför Herren.
Då först på människans Rinnadsvi-
ret af sin förnedring, var lagom
uppväcker i henne alla begärelser.

734. Lagom är andelig, men jag är kätthelig
jald under synden. Lagom, den moraliska
passionen, fördras af saligt syndfrikhet, men
jag är i en slaf af mina begärelser, nemligen
i andelig snäto, ike på till försäkrad, som
 skulle Apsattelens hafva med Nagantens
mer tillförlitlighet sina fyndiga begärelser,
då skulle det ingens förnedring, om någon
en Kristus och kätthelig trålar. Han egde
nag tycken, att på något passionernas ut-
brätt till handling, medett den negativa
och activa friheten: vilken, men sina
passiones i organiskt, fnes, och begärelser
na i penalt, fnes, kunde han ike
tillintet göra, och i så snäto var han jald
under synden. Bibeltalare påth, att
735. Nu varande Bibeltalare påth, att
Apsattelens i Remonens, 7 Kapitel kända
till 24 versen framställes ett kätthand
der lagom: de somna ike förställa
sig, att den kända Kristus är på syndig
som han utmålas. Men Augustinus och
Andreas hafva ansett, att detta kätthand
var afven på en kända Kristus. Vi
äro afven afven till dandens, att
Apsattelens i Remonens, afmålas sitt eget
tillstånd, sådant det var, då han skulle
hannas besökt. Men den dända i nalen
anhängare, hafva traligens blifvit synd
sina genom Rädelse; det berättas

kan källey eller fullgöras, ty lagen för-
der kjöntat, fullkomliga renhet, jähdes
är nöjdelssend verkkeligen en gläsa, den
äffad-kammar Samvittsqual och kjönta-
angest; och på länge Manniskans står
under lagen, är kan verkkeligen trycket
af lagens förbannelse, ty lagen kammar
vredes äffad. Och just detta tillstånd anse-
neman hos främman, af Rationalismen,
och den blåda Frans ankängare.
740. Och derföre fråga de tred bitterhet
är det meningen med denna apphelling,
att ådraga blifanens Samvittsqual och
kjönta angest? Då måtte vi nägeligen
beklaga de Anna gläsa, som lita på
leda sig af en Jesuit, att ådraga sig Sam-
vittsqual: såant kan rack för rufuene
och bandites, men icks på vederligt folk.
Må kan in sälla Kalfus men icks för-
nastigt folk, att åfusen dygliga och ärliga
Munniskor måtte hafva en sådan åf-
ger, på att kunna försonas med Gud.
741. Så talar Rationalisterna: "Munniskor
här Ouphörligt stnåsa, att adla sitt för-
"nast, bibehålla ädelheten: sin vilja, och
"utan affecende på några fördelar, af
"huden beskafterhet som hållt, oiväldigt
"begagna den Gudomliga stnåle, förken
"ne blifvit förunnad! hos menes der
"Gudomliga stnålers (Tänneftes) under
"den fullkomliga i prentigelse, att.

"Gudika gifvit annan lag för menniskor, än den
"kan nedlade i: Tänneftes. Ja! om vrens
"vrandaren efter Gifvarens affikt, rätt
"användes dessa gudomliga Egen skap
"Ja stnåle de blottig prika konans på
"den korta bana, som konans blifvit
"förelagd genom sijngheten, vren, då kan
"kan åten att konans andra lag, eller
"Försonings verket, fullgöra sina plig-
"ter, unat sina likes och djuren(?), med
"ett and värdigt upfylla den länke, kan
"innehar i den Naturliga bestans, till
"snid och enighet på jorden. Och då men
"niskan detta gör, på kan kon vana full
"kamligen äfultig, att afusen kapas
"fullgjort sina sijngheters unat sitt
"Uthaf. Ty den Kristne Rationalist kan
"af af y på unat sitt dykt, eller
"and, är konans vänt gada och redli-
"ga förhållande till vana likes och djuren.
742. Här är Rationalisterna (A.A.) i stark, att
"granna af stnåls och äggnatfändighets
"den dåda Frans blir af ja! det om åndens
"här den på hans tal, kan Samvittsqual och
"kjöntangest, och yttres sig ungefirligen såna
"de, den munniskan måtte vitt hafva en
"sjuklig inegnetion och en dlig karakter
"som fördras, att alla munniskors stnåle hafva
"Samvittsqual och kjöntangest. Vil talar
"stnåls om ången och åttning, som och
"vår bekänne, fördras af sådana, som
"brutit sitt dåpelse förbund, med Sam-

vet, qual kan väl i Allmänhet icke falla på andra, än flara brattstingras." Da men-
 "niskan: skapt af djurens natur, kan
 "uppfylla lagen icke blott bokstafsligen,
 "utan äfven andeligen? (anl. till. Herodotus)
 "ja vare det orimligt, att belägga den dyg-
 "lige Samvetsqual, "medan dygden beläses
 "i hjelp och vander yttre tingars beläsa.
 "Lindbloms Cateches.

743. Deputatens kvantitet skulle Samvets
 qualen tjena? Menne kan ju icke
 förstås sitt brätt med Samvetsqual.
 Vår kyrka läser, att menniskan, då
 han brätt sitt djurens förbund, på
 sina synder förlätas genom Guds på
 Christi förtjänst. Kvantisiteten skulle då
 Samvetsqualen tjena. Det vore, att
 förninga Christi förtjänst och till-
 fylla djurens, det vore att ringa akta
 den fria Guds Christi, om någon
 skulle påstå, att menniskan
 icke kan på sina synder förlätas, utan
 biförtjänst. m.m. Här är nådatsagen
 i jordan att gummna i Christi blod.

O. O. Det moraliska Elementet i
 Samvetet. (Synceidäfis)

744. Läsaren behagade erinra sig, att hjertat
 är ett "organon lapnikon" eller ett "förför-
 "susceptions organ", det vill säga ett
 födant organ, som afler eller föder, det

är den åker, hvarest både tvettet och ogräset
 först groor, det är förnärning för gäst och andt,
 för rätt och orätt, för ljus och mörker, den
 ernat är det subjectiva medvetandet endast
 att finne eller "receptions organ", som
 emottager intrycket af det löda, blås-
 strömmar. för sin hjertat. Det subjectiva
 medvetandet, är i första rummet et de
 moraliska och amoraliska ~~och amoraliska~~
 Elementernas receptions organ men
 dessa Elementer äro icke födda i det
 subjectiva medvetandet, utan i hjertat,
 & hvarest både andt och
 gäst uppväcker, och förvidas sig till de
 afriaga organerna.

745. Att det subjectiva medvetandet uppen-
 bara sig hjertat, kånflor, som för-
 infigt "synceidäfis" eller fäfar ett med
 vetande af gäst och andt. Synceidäfis
 kommer af Grekiska ordet eido, som
 egentligen betyder se; men likafäm
 ordet se. fäfar, brukas både om
 det yttre och om seendet på brukas
 des äfven "eido" om både delarne; det
 betyder se, när man talar om det yttre
 utväntes är; men det betyder också
 känna, när man talar om det inre
 seendet, eller förnärningen af det
 som föregår innan af. Hinnratts och
 afven detrelli kan förväxlas det
 subjectiva medvetande med för-

nyttigt. Petrelli säger, att Färnyttigt är
det inre sinnel, sannolikt männi-
skan förnimmer det, som föregår in-
skens egen själ; men det är inte för-
nyttigt, utan det subjectiva medvetandet,
som i första hand berättar omtrycken
af blodet och nerverna.

746. Nu är det en del människas, som
hänföra känslor till själen. De
samma hänföra känslor till själen
(nervlöst) säga "Hälen känslos" och
 själen känner, min själ känner, jag
känner i min själ. B. v. Andra åter
hänföra känslor till hjertat: de
säger: "Hjertat känslos, mitt hjerta
känner, jag känner i mitt hjerta".

Både talsätten är brukliga: psykiska.
Filosofen, som dömer om känslor
efter hvad han tänker, hänför alla kän-
sor till själen; han påstår, att den fysiska
själen känslos, eller känslosas när psy-
sighet till själen, men allmänheten
som grundar sitt arande om käns-
lor på känslos, hänför känslor
till hjertat.

747. Vi tro att de döma osjofigt låg-
ge två. Den naturliga all själens verk-
samhet är tillika organiskt verkande
nät, så tillhöra känslor både
hjärnan och själ. De tillhöra både
organiskt och nervlöst, det

är hela människan, som känner, inte
blott själen. Känslor, kapas för up-
riktligt i organiskt, men ett af de
samma verkande på nervlöst, deraf pågår
att det jag, som själigt förnimmer är,
samma jag som tänker.

748. Men då Filosofen deponerar antagas
en förnyttigt, som skulle vara ett
annat jag, än det själiga jaget, alltså
stundtida jag (förnyttigt, själen) skulle
verka utom sammanhang med
organerna: så kunna vi för Filoso-
fen räkning antaga en fysisk känslo,
hvilken förnimmes nervlöst organen
och en metafysisk känslo, som skulle
förnimmes utom organen. I själva ver-
ket är den fysiska känslos och den meta-
fysiska är alla samma känslo, lika
som och det fysiska medvetandet och
det metafysiska är ett och samma
medvetande.

749. Den fysiska känslos består i blodets
inverkan och nervernas reaktion på
hjärnan, i hvilket fall vi erfara en
känslans manifestation af blodets
alika beständs delar. Såvida är kän-
slan af ett brennande litet an-
märkning beständigt, är känslos
af ett Tabako rök. Äfven så är kän-
slan annorlunda, känslor eller för-
nimmas, är frastjinkas, och för-
känns annorlunda är glädje. B. v.

740. Att alla dessa kämpor äro på en gång
fysiska och metafysiska, eller finliga och
finnesfinliga, det kan filosofen icke ne-
giera, liksom äro alla Fysikalager också des-
som att kämporna verkligt äro af sådant
en organernas rörelse, som har och
en hvar se med egna ögon, att visst käm-
por påskynda blodet, åmlag, till ex. vred,
känslor ambition, och kunna därför
kalla excentrifka, hvarannat andra käm-
por kamma blodåmlaget, till ex. frukt
tan, far, afren, m. fl. och kunnat derför
re kalla concentrifka, anständer förorsä-
en blodfläckning uti de inne angående.
741. Såvida alla kämpor äro på en gång fy-
ska och metafysiska, så måste äfven de
moraliska kämporna vara på en gång
fysiska och metafysiska; men filosofen
kan omöjligt neka detta. Kan an-
tagas endast en finlig kämpa, vilken
kan finligt förnimmas, såsom källd, värme
känslig, mästa m. fl. Men alla morali-
ska kämporna anser han vara meta-
fysiska. Liksom för man tydligen, att
moraliska kämpor verka lika kraf-
ligt på organismen, som de naturli-
ga, när de flestas till passioner.
742. Såvida moraliska kan ett or-
ganiskt lif och nervligt, så måste

vi först göra en skilnad emellan organiska
kämpor, och finliga kämpor: det är en skil-
nad emellan passionen själ, som hörs
till det organiska lifet, och passionen
intaget på finlighetens organer, som
hörs till nervlifet. Detta skilnadsan-
ses: allmänhet för själ, och fransar om
filosofen förnufts själ, churu allmän-
heten afstap anser kintat för den egentli-
ga själen angår. Men emedan filo-
fen gör en väsendtelig skilnad emellan
nervlifet och förnufts själen, churu
denna skilnad måste behöfas, inu vi
kunna äfventygas denna, så kunna
vi dock för filosofen nästing anta
ga den förnufts själen såsom ett
Eus simplex, eller ett väsende, som skulle
vara någonting helt annat än ner-
lifet. Så engefärhins tänker filosofen.
743. Men om enligt de Fysio- Psykiska
grunder, hvilka vi uti bänjan af
denna afhandling utvecklat och förklar-
nat utgör icks förnufts själen allena
manniska, personlighet utan hela
själen eller den metafysiska själen
d. v. i. den metafysiska människans
relack håller utgör människa, en
personlighet. Den själ inbefattar
icke allena nervlifet, utan
äfven organlifet och lifsorgan.

och till ären. Den metafysiska kraften i os-
gannerna utgör själs förnåghetsketen, på att
det fysiska kjenntat är det metafysiska
kjenntat, angår det subjektiva medvetandet
är Samvete, angår den fysiska viljan är
den metafysiska viljan, angår, och För-
ståndet angårerna, och Förståndet angårerna.
754. Håll af klart, att skilnaderna
emellan själ, förnåghetsketen, har sin
grund i de olika angårerna, och
det är just i anledning af denna skil-
nad emellan angårerna, och des-
sa an-
gåer, olika funktioner, som man vill
fått medvetande af sina själ, för-
någhetsketen, hvilka genom angårerna
kunna begränsas. Vi påstå följande,
att det moraliska Elementet ingår in
i angårernas krenkpunkt, likasamman
det amoraliska ingår i angårerna,
och pånåghetsketen der förkänns och
döden. Den moraliska känslan lyg-
kommer först, kjenntat, och kommer
derifrån till det subjektiva medvetan-
det, vareft den skiljas för Samvete,
känslan själv tillhör kjenntat, men den
moraliska känslan, intogs på det
subjektiva medvetandet, är det, som
vi kalla för Samvete.
755. Samvete är följande ett finne, som
måste smittas både andt och godt
både gult och rost i från kjenntat

Se på en drinkare, som lefnat i ett långt
varigt rus, när antilligen vaknar ur ruset,
är han vid dåligt lynne, är förbannet
hans krågan eller fyllbrädder, som återigen
narrade honom att fylla, och förflod
sina rennigas, är förbannet hans brunn
visst, likasamman vare detta skulden till
hans olycka, är förbannet hans sin kist
och sitt husfolk, som icke hade bättre
vård om honom; men minsta skulden
tar han på sig själv. Just så ser den
mannen ut, som har ett andt Sam-
vete. Men ett andt samvete är icke
ännu väckt.
756. Mången drinkare kan ligga till
sängs flere dagar efter ett långvarigt
rus. Han pågas val af sitt enda Sam-
vete, men kan icke ändå blifva väckt
medan han minner sig skulden
på Andra. Ett sådant skulden hade
Adams och Eva efter fallit. Adams skulde
på Eva, och Eva på Adams. Detta är samma
känslan som på ett andt Samvete,
att den bristliga måste skulden
på Andra, som kan icke ha sin skuld
och skulden på sin handling.
Det nämnes ofta, att den som nybörjar
blifvit väckt, skulden skulden till
sin olycka, är på förbannet som
gifvit på dåliga exempel, och som
den på Andra, som lärt honom
att vandra framman i fördesitt.

757. Detta är en varning för Alla för
alldras ark Rådare; Det viskas redare för
hvad som kan hända i en annan
Värld; när syndaren vaknar till med-
vetande af sitt olycksfäliga tillstånd
då komma barnen att utlösa på-
barmelser af sina föräldrar, som
gäta före dem med slaka exempel;
Älskare komma med bittra före-
brälfes emot Rådare; den förförde
Kammar, att förbanna förhvarad;
dunkaren förbannas Prästen,
den bedragne bedragaren. o. s. v.

758. Men den civiliserade världen
kallar detta för icke tillräckligt gnubbel af
främmen. Menistkan bekämnar
icke kommunicera sig med någon
annan, än Skaparen; ja talas den
vilade Vredsmordargenen. Det kan
vara tillräckligt för hennes mora-
liska Bistånd, att man uppfyller sina
skyldigheter, med iakttagande af sina
rättigheter. Ingen vade sig om
Biskop, eller Rådgivare, eller
någon understå sig för någon
frans Ruskiga. Vi bekämnar
icke bista, äls för någon ty
det angår ingen hvar jag lef

ver, jag skall hjälpa frana för mina gemin-
gar. Menas att en har tillräckligt, att
skaffa med sig hjälp, och bekämnar icke
bista sig i andra angelägenheter.
Så talas den vilade Vredsmordargenen.
759. Men påminnelse af detta skall tal-
vill jäsa; det är tid, någ ett gnubbla
i Enighet, man kan och en uppfyllt
sin moraliska bestämmeelse. Vi måtte
människan uppfylla sin bestämmeelse, som
kypades och medborgare, och detta sker
icke genom ett icke tillräckligt gnubbel. Men
hvar gnubblat, ja må han uppfyllt
det för en påminnelse. Men detta
angår oss icke. När vi till samuete gif-
ver, att det vites börd, att vi kan
ärligt och redligt inför Gud och menis-
kan, ja häppar vi att vi komma
till med oss inför Gud och meniska.
Här talas Staismen stora och statta
and; det är hjälpa Gynnsättfärdighe-
ten, som talas.

760. Vi måtte lämna den statta och
stomradiga Gynnsättfärdighet, och
gnubbla i Enighet, och återgå till
de rätta, som gnubbla nedan
här i lifvet. Så framt människan
blifvet väckt, börjas han verka
igen, att gnubbla men hennes
gnubblande när icke den på ut

761. Det väckte Samfundet Miljöns sig
från det andra samfundet kontinuerligt,
att den väckte sinnes sig till i: Hvar
had Gud och Munkar. Den väckte
samt ike Munkar: Munkar på någon
saman, är sig själv. Munkar kan man
finnas mycket. Egennärlighets,
samt samt ike samt för samt ike.
Man arbetar af alla Kraftes på den
egna bättringen. Man finner, att up-
tänka sitt hjerta tillstånd för någon
erfaren Christen, ambitionen eller
någon djuphuden anfaller, kan man
på något, att man ike väger till
sitt hjerta genom en äppel bekän-
nelse. Sådan är vanligt förhållande
det med de nyväckte.

hvar, om han Gypas fitt hjertas till
fränd. Men det hjälps det bekymren.
Han bär i fitt inre, så "en fong efter
Guds sinne", både han nåtiska berget
denåfnes, att Herren har börjat fitt
verk uti honom, och likväl Gypas
han, utan att märka, att detta är för
thor fjond.

463. Men hvad som mest pågår
den näckte, och kindes kammare
från församlingen, är Eggenätsförs
diskeien. När den näckte kammare
på vana en stor fyrtio, blis det all
^{de} här, första hemstaden, att
bättna sitt lefnere. Detta kan väl
lyckas till en del, hvad det beträffar
lefnere angår. Men när vill på
bättna sitt hjerta då? blis här bet.

Han kanner innann sig, foethells
retells; anda trufoss auk kigars
milked, han ike kan veydentryt
eller tilintet gona. auk agn vatefay
dig ritu ingignes þannu den þafka
afuerteggeffu, att kan ike kan þis
þannu med þu, innau kan blis þatla.

764. Ark då kan uti fitt naturliga
tillstånd haft dygghet till Salighet
grund, eller verk portital för nå Guds
Nåd vitans Ängar och uten bättring.
Ja, men kan uti fitt naturliga
tillstånd omöjligt förstås att
kan ar ja i grunden blöddes
men uti det väntade tillståndet.

kan ^{huru} omöjligens förhålla sig, att en så stor
syndare! Kan för någon Nåd. När han
samvete var förvånad, kände han inte
förra kjerlas förderf. När samvete blef
väckt, vilke han kände, att han kjerla
är fullt af girighet, afvund, vrede, okyffe
het och lidit. Men Egnättfärdighet
som triffas samvete till Althet. Han
kan inte anse för den största syndaren
Försonad. Bruden denna försonad
anförar sig till en ljus, Engel, och
kommer såsom en försoning, talts.

765. Guds dag förbror kjerlat, fullkom
liga renhet; det kände han, men han
begriper inte, att Egnättfärdigheten
förbror det sommar, och skedat han
kjerla. Allt som bli rent chunn kan
kjerlas och försonad, faller han förthi
gen i förtrifflar, och jagas: för mig
finns ingen Nåd. Jag är enigt förthi
nåd. Heltall kommer ännu den faller
läran, som redan har gått: han kjerla
ta, de blit kjerla, att Byggen bekänner
sig jelf, och vander efterligare betö-
nad. Men kände den väckte, att han
omöjligens kan vara dygdis. Han kände
ner, att han allting kan lyda dygdens
håga Ideal och på den vägen bekänner
samvete förd. Han prägnar Egnättfärdig
heten, och, och jagas: kände han den för
Nåd, de har ingen som anser

766. Egnättfärdigheten ligger sig förthi på Nåd
gra fides och jagas. De har kjerla ett rent
kjerla innan de kan försonad med Gud.
När han länge och väl prägnat den anser
välle, efter Naden längtar de själva med den
egna bättringen, de prägnas kan anse på
den som rent förthi fides, och triffas den
förtrifflar, att prägn sig med en dygd
anser, och förthi samvete, bruden
kan vill förthi Naden med detta prägnat.
Men ja Naden Egnättfärdigheten
prägnat, detta kände den väckte, och
till förthi kan i förtrifflar.

767. Men den som har ett försonad kjerla
vete kan enig ingenting af allt detta.
han har inga försonad, inga dygd
anförthi, inga alla tankar, inga
dygdiga begär, ty kjerla kan vete
kanan inte försonad allt begär, och
der förthi triffas den förthi kjerla
allt som förthi fides, det. Synden är
då utan lag. Dabianerna, kjerla
duala: dygdens ligger och kjerla
gämnas i kjerla, kan anförthi
kanan, kan kjerla kjerla kjerla med
tänkt and och kjerla. När alla
naturliga kjerla, kjerla till förthi
tänkt, på är syndaren Nåd och be
laten med förthi kjerla. Han triffas
allt som förthi fides.

768. Då han ikke kjenner dygterne: sett paa
da han ikke har medvirkende af sitt dygde
færdig, så seer han beständig i den jaf
na indvirkning, alt han ingens pind kan
på sitt samvete. Gud kan ikke forståes
for dygdig og hederlig menneske. Han
vunder Samvete. Hvis kanone det
res bånd, alt han kan det redigt
anlagt, og dermed tror han sig kan
bestå infas Gud og menneske. Han
kan omåteligen foreställa sig, att dygden
(Egennæstfærdighet) är ett bratt annat för
fanare; och att Trälserne kan lida
förgäves för Egennæstfærdighet.

769. Det påståndet, att Dygdens är ett
bratt annat Försvaret, strider Allde
les emot det Naturliga Barmherticheit. För
mycket menneske måtte kända af för
våring af den förmatas, som vågar
antästa Egennæstfærdighet, kelydare.
Äfven den dära Tron, hvilket: att
Korshet, men sig själv, endast kan
dygden till salighet, ^{egentlig} kan han
på Christi förtjenst, blis också
flut äfven ett pådant påståndet
och säger: Huru känger det

ihop? är dygdens dygden att bratt annat för
fanare? Det måtte vift vara kätteni.
770. Men lägga vi Psykologien till grund
för våra undersökningar, så tonda kätten
riet gå opp i näste. Dygden är enligt
alla moralisafers påståndet, en
product af den moraliska viljan, som
är nedlagd i Förnuftet. Men för fan
gen är en product af Trälserne, liksom
de, och den upvande Tron, som
ikke kan upkomma utan föregå
ende ångor. Allt detta ångor kätten
allmættel pånuftet eller viljan.
Ångor, trö, för faning utgå af kätten
och kätten den. Den som kan pendi
kan full af pudenatetig dygd, kan
kan ikke kätten till viljan som
ångor, och påfækteligen kan kan
ikke heller kätten till viljan
för faning med Gud. kan påfæktet
Christi dyga för faning, och tröne,
Trälserne, blid med viljan kätten.
Således kan kan och en kätten
att dygden är ett bratt annat för
fanare, emedan den dygdig
ikke kan kätten till påfæktet
af sin bratt vilket, och rhone
eller påfæktet.